

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutím žalované ze dne 30. 11. 2006, č. j. jfu/8639/06, sp. zn. 2006/362/kov/FTV, ze dne 30. 11. 2006, č. j. jfu/8640/06, sp. zn. 2006/363/kov/FTV, a ze dne 29. 11. 2006, č. j. jfu/8681/06, sp. zn. 2006/364/kov/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2008, č. j. 7 Ca 144/2008 - 134,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2008, č. j. 7 Ca 144/2008 - 134, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „stěžovatelka“ nebo „Rada“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Městský soud vyhověl žalobě žalobkyně a zrušil správní rozhodnutí žalované, jimiž byly žalobkyni uloženy pokuty za správní delikty podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuty ve výši 200 000 Kč, 250 000 Kč a 200 000 Kč byly uloženy za vysílání pořadů ze série reality show VyVolení programu Prima televize ve dnech 14. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 21.20 hod, 15. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 19.52 hod. a 16. 3. 2006 od 21.20 hod.; pořady obsahovaly v různé míře zadávání manipulativních úkolů, prezentaci konzumace alkoholu a cigaret, užívání vulgárních výrazů a nezodpovědné sexuální chování.

Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nezbytné uvést, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již druhá v pořadí. Žalobkyně totiž napadla správní rozhodnutí

žalované žalobami ze dne 3. 2. 2007, kterým městský soud rozsudky z 30. 5. 2007, č. j. 7 Ca 38/2006 - 66, č. j. 7 Ca 39/2006 - 65, č. j. 7 Ca 40/2006 - 65, vyhověl a napadená rozhodnutí zrušil, přičemž pochybení shledal ve třech ohledech: jednak ve výkladu skutkové podstaty deliktu, jednak v rozsahu zjišťování skutkových podkladů pro rozhodnutí, jednak v podrobnosti a konkrétnosti odůvodnění správních aktů. Ke kasační stížnosti žalované Rady Nejvyšší správní soud napadené rozsudky ve spojeném řízení zrušil a věc vrátil městskému soudu (rozsudek z 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104). Zdejší soud se neztotožnil s názory městského soudu, že skutková zjištění provedená žalovanou Radou ve správním řízení byla nedostatečná a že skutková podstata předmětného správního deliktu byla vyložena nesprávně; tímto právním názorem Nejvyšší správní soud zavázal městský soud v dalším řízení.

V dalším řízení městský soud nejprve spojil všechna uvedená řízení a dne 10. 10. 2008 vydal nyní přezkoumávaný rozsudek. Městský soud tímto rozsudkem znovu zrušil rozhodnutí žalované, neboť je shledal nepřezkoumatelnými pro nedostatky ve výrocích správních rozhodnutí.

Městský soud po rekapitulaci předchozího soudního a správního řízení obsáhle citoval z odůvodnění kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu a uvedl, že tímto právním názorem je vázán ve smyslu § 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Při rozhodování však dále vycházel z právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“* Stěžovatelka v přezkoumávaných rozhodnutích uvedenému standardu nedostála; ve výroku rozhodnutí je dokonce uvedeno, že *„konkrétní formy prezentace jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí“*, což je s ohledem na cit. názor rozšířeného senátu nepřijatelné. Žalobkyně v žalobě tuto vadu - nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku - důvodně vytýkala. Ohledně dalších žalobních námitek pak městský soud odkázal na odůvodnění kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde jsou názory soudu – pro městský soud závazné – podrobně rozvedeny. Konečně pak městský soud uvedl, že si je vědom nejednotnosti v rozhodování v obdobných věcech mezi různými senáty městského soudu (konkrétně odkazuje na rozsudky sp. zn. 8 Ca 298/2006 a sp. zn. 8 Ca 299/2006), avšak v daném případě je vyšším právním názorem názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, navíc publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, musel se jím tedy řídit.

Rozsudek městského soudu napadla žalovaná opět kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že městský soud předně nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v kasačním rozsudku, že napadená správní rozhodnutí stěžovatelky jsou dostačující, tj. obsahují veškeré náležitosti správního rozhodnutí, zřetelnou správní úvahu a vycházela z dostatečně zjištěného skutkového stavu a stěžovatelka provedla dostačující právní hodnocení věci. Stěžovatelka též namítá, že městský soud nezdůvodnil, proč aplikoval právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a v čem konkrétně je výrok zrušených rozhodnutí v rozporu s cit. názorem rozšířeného senátu. Názor rozšířeného senátu nebylo lze na posuzovanou věc aplikovat také proto, že rozšířený senát rozhodl až 15. 1. 2008, avšak stěžovatelka rozhodovala 30. 11. 2006; městský soud své rozhodnutí v tomto směru nijak neodůvodnil. I přesto, že se stěžovatelka nedomnívá, že by bylo možno na posuzovanou věc právní názor rozšířeného senátu aplikovat, je toho názoru, že její rozhodnutí neodporují právnímu názoru vyslovenému rozšířeným senátem. Správní delikt byl spáchán odvoláním pořadů Vyvolení, přičemž tyto pořady jsou ve výrocích jednoznačně a nezaměnitelně identifikovány (názvem, dnem a časem vysílání); na podporu svého názoru stěžovatelka cituje z rozsudku zdejšího soudu

č. j. 2 As 55/2008 - 84. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k novému řízení.

Žalobkyně se k podané kasační stížnosti vyjádřila a navrhla ji jako nedůvodnou zamítnout. Konkrétně uvádí, že městský soud se neodchýlil od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v kasačním rozsudku, neboť Nejvyšší správní soud (byv vázán rozsahem kasační stížnosti) nevyslovil závazný právní názor k otázce náležitosti výroku správního rozhodnutí, protože taková námitka mu nebyla v předchozí kasační stížnosti předložena. Žalobkyně nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že by městský soud neuvedl, v čem výroky napadených rozhodnutí odporují názoru rozšířeného senátu. Konečně žalobkyně uvádí, že městský soud užil rozhodnutí rozšířeného senátu jako „argumentační podporu“ pro svůj názor. Již v době vydání správních rozhodnutí (30. 11. 2006) správní soudy zastávaly názor, že výrok správního rozhodnutí musí obsahovat popis skutku (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004); usnesení rozšířeného senátu pouze sjednocuje dosavadní judikaturu i co do důsledků porušení uvedené povinnosti.

Nejvyšší správní soud ze správních spisů stěžovatelky zjistil, že relevantní části výroků napadených rozhodnutí byly formulovány následovně (citováno doslovně, vč. zvýraznění):

- rozhodnutí ze dne 30. 8. 2006, č. j. jfu/8639/06, sp. zn. 2006/362/kov/FTV:
*„1. Účastník řízení dne 14. března 2006 odvysílal na programu Prima televize v rámci série pořadů s názvem VyVolení od 18.34 hod. a 21.20 hod. díly, ve kterých byla zjištěna **prezentace manipulativních úkolů, které poškozují lidské vztahy či lidskou důstojnost; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, včetně důstojnost ponižujícího a sexuálně nezodpovědného jednání; častá prezentace kouření jako pravidelné a každodenní součásti života mladých atraktivních lidí a vulgární verbální agresivita.** Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.*
2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00. hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.“
- rozhodnutí ze dne 30. 8. 2006, č. j. jfu/8640/06, sp. zn. 2006/363/kov/FTV:
*„1. Účastník řízení dne 15. března 2006 odvysílal na programu Prima televize v rámci série pořadů s názvem VyVolení od 18.34 hod. a 19.52 hod. díly, ve kterých byla zjištěna **prezentace manipulativních úkolů, které poškozují lidské vztahy či lidskou důstojnost; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, častá prezentace kouření, vulgární i jinak nevhodná komunikace.** Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.*
2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 06.00. hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.“
- rozhodnutí ze dne 30. 8. 2006, č. j. jfu/8681/06, sp. zn. 2006/364/kov/FTV:
*„1. Účastník řízení dne 16. března 2006 odvysílal na programu Prima televize v rámci série pořadů s názvem VyVolení od 21.20 hod. díl, ve kterém byly zjištěny nemravné a jinak ohrožující **manipulace ze stran štábu; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, častá prezentace kouření jako přirozené potřeby mladých lidí.** Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.*
2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době

od 06.00. hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.“

Nejvyšší správní soud nepovažuje vzhledem k vymezené právní otázce za potřebné činit dalších rekapitulací ze soudního a správního spisu.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Za stěžovatelku též v řízení jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání a splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“). Jedná se tedy o důvody přípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Poněvadž se v projednávané věci jedná již o druhou kasační stížnost, jak vyplývá ze shora podané rekapitulace, musel s ohledem na tuto okolnost Nejvyšší správní soud též řešit otázku přípustnosti kasační stížnosti. Nepřípustná je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“.

K interpretaci cit. ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05,¹ v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, co jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či dokonce to ani nebylo možné. Dále pak je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené stížní důvody nemohou být meritorně projednány.

Shora citované první rozsudky městského soudu sp. zn. 7 Ca 38 – 40/2007 shledaly v napadených rozhodnutích pochybení ve třech ohledech: jednak ve výkladu skutkové podstaty deliktu, jednak v rozsahu zjišťování skutkových podkladů pro rozhodnutí, jednak v podrobnosti a konkrétnosti odůvodnění správních aktů. Je tedy zřejmé, že zdejší soud se v kasačním rozsudku č. j. 6 As 70/2007 – 104 nemohl závazně vyslovit k otázce, kterou shledal rozhodnou pro posouzení věci městský soud ve svém navazujícím rozsudku. Rozhodovacím důvodem zde totiž bylo to, že rozhodnutí stěžovatelky jsou nepřezkoumatelná, neboť jejich výroky neobsahují takový popis skutku, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným; svou právní argumentaci městský soud podepřel shora cit. názorem rozšířeného senátu zdejšího soudu sp. zn. 2 As 34/2006. Městský soud v této otázce nebyl vázán právním názorem, nemohl se od něj tedy ani odchýlit. Kasační stížnost stěžovatelky proti druhému rozsudku městského soudu je přípustná právě proto, že tento rozsudek je opřen o jiné důvody,

¹ Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku citovaná jsou přístupná v plném znění na www.nssoud.cz. Rozhodnutí Ústavního soudu jsou pak přístupná na <http://nalus.usoud.cz/>.

než ke kterým se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v předchozím řízení. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud připustil kasační stížnost k věcnému projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Sleduje logiku kasačních důvodů v § 103 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu spočívající v tom, že z rozsudku není zřejmé, v jakém ohledu výroky správních rozhodnutí nedostály požadavkům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 - 73. Rozhodnutí městského soudu není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jaké nedostatky napadeným rozhodnutím vytýkal, ačkoliv lze jeho odůvodnění v této části označit za poněkud obecné. Námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

Stejně tak není důvodná námitka, že městský soud nemohl aplikovat měřítko vycházející z právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu na rozhodnutí, jejichž vydání předcházelo datu rozhodnutí rozšířeného senátu. V této souvislosti je třeba připomenout, že rozhodnutí rozšířeného senátu jsou nástrojem, s jehož pomocí Nejvyšší správní soud sjednocuje rozhodovací činnost svých jednotlivých senátů (§ 17 s. ř. s.) a zabezpečuje tak jednotu rozhodování v rámci celé soustavy správního soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Sjednocování judikatury je činností, jež je svou povahou zaměřena spíše do budoucna, zejména co se týče časových účinků rozhodnutí rozšířeného senátu ve vztahu k možnosti uplatnění mimořádných opravných prostředků (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 21. 11. 2008, č. j. 6 As 7/2005 - 97, část VIII.). Avšak, jak se v posledně cit. usnesení též uvádí, „*soudy rozhodující ve správním soudnictví mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.*“ Této své povinnosti městský soud dostál, námitka stěžovatelky tak není důvodná.

Důvodná je však námitka nesprávného právního posouzení otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podstata právního názoru městského soudu, proti níž stěžovatelka brojí, spočívá v závěru, že výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky neobsahuje dostatečný a jednoznačný popis spáchaného skutku, což je v rozporu s vysloveným právním názorem v cit. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 - 73. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci uložena pokuta. V probíhajícím řízení byla žalobkyně pokutována za naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, tedy zařazení do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořadu či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Tato skutková podstata vynucuje po provozovateli vysílání pod hrozbou uložení peněžité sankce, aby jednal v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. aby do vysílání nezařazoval v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Předmětná skutková podstata obsahuje tři formální zákonné znaky: 1) od vysílání pořadu či upoutávky, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů – fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90). Popis skutku musí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové

podstaty jiného správního deliktu uvedeného v § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62).

Z popisu skutku uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, kterým měla žalobkyně spáchat jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání jednoznačně vyplývá, že delikvent (*společnost FTV Prima, spol. s r. o.*) odvysílal pořad (*jednotlivé díly série VyVolení*). Pořady byly náležitě identifikovány dnem a časem vysílání a také programem a pořadem, v rámci něhož byla vysílána (*na programu Prima televize v rámci série VyVolení v uvedené dny a časy*). Popis skutku tak nepochybně obsahuje jak zákonný znak předmětné skutkové podstaty, že provozovatel vysílání odvysílal pořad či upoutávku, tak i znak doby vysílání. Dále popis skutku obsahuje i skutková zjištění týkající se potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), který je zákonným znakem předmětné skutkové podstaty (*prezentace manipulativních úkolů, které poškozují lidské vztahy či lidskou důstojnost; prezentace alkoholu, jeho konzumace i následků, včetně důstojnost ponižujícího a sexuálně nezodpovědného jednání; častá prezentace kouření jako pravidelné a každodenní součásti života mladých atraktivních lidí a vulgární verbální agresivita*, atd.). Přitom výrok napadeného rozhodnutí obsahuje odkaz, že konkrétní formy prezentace obsahuje odůvodnění.

Popis skutku tedy obsahoval skutkové okolnosti, které se vztahovaly ke všem zákonným znakům skutkové podstaty jiného správního deliktu podle ustanovením § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání. Výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky tedy obsahoval popis závadných forem jednání žalobkyně, z něhož by bylo možné společně se zněním odůvodnění určit, zda jsou splněny veškeré zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalobkyně byla sankcionována za odvysílání pořadu VyVolení specifikovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, nikoliv za dílčí či jednotlivé části tohoto pořadu. Jednotlivé scény, v nichž je obsažena prezentace jednání závadných z hlediska ochrany chráněného zájmu, jsou pro kvalifikaci skutku nepochybně důležité, avšak ve schématu předmětné skutkové podstaty § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání je třeba na ně nahlížet jako na určitou obsahovou kvalitu vysílaného pořadu utvářející jeho význam a smysl, který je vnímán diváky v celkovém kontextu pořadu a který může způsobit, že bude pořad stěžovatelkou kvalifikován jako celkově závadný z hlediska ochrany dětí a mladistvých. Provozovatel vysílání však může být postižen pouze za odvysílání pořadu či upoutávky závadného obsahu, nikoliv však přímo za obsah dílčích scén těchto úseků vysílání.

Podle Nejvyššího správního soudu i s ohledem na specifika jednání, kterým dochází ke spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání není nutné, při dodržení kritérií vyplývajících z názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, zařazovat do výroku napadeného rozhodnutí konkrétní přepis všech jednotlivých obsahově závadných scén pořadu, neboť tato nadbytečnost by skutečně mohla celý výrok rozhodnutí učinit nepřehledným, v krajním případě až nesrozumitelným. Postačí proto, pokud v souladu s výše citovaným právním názorem bude skutek popsán tak, že nebude moci být zaměněn s jiným.

Nejvyšší správní soud dodává, že obdobný právní názor zaujal již ve své dřívější rozhodovací činnosti, např. rozsudky ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 55/2008 - 84, ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66, nebo ze dne 15. 10. 2009, č. j. 4 As 6/2009 - 81. V projednávané věci zdejší soud neshledal potřebu se od tohoto názoru odchýlit a ani žalobkyně

pro takový postup nepřinesla žádné relevantní argumenty (v tom smyslu, že by zpochybnila skutkové děje, které se měly ve vysílání odehrát, ať už z hlediska časového či obsahového).

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku stěžovatelky důvodnou v té části, v níž namítala, že výroky jejích rozhodnutí dostojí požadavkům vysloveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Městský soud totiž pochybil, pokud se domníval opak.

Poněvadž Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost byť částečně důvodnou, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v Praze je v dalším řízení právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení městský soud rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu